

ΟΥΡΑΝΙΑ

ὑπὸ Καμίλλου Φλαμμαριὸν

Συνέχεια, ἔδε σ. 131

— "Ἐστω· ἐσυλλογιζόμεν ἂν εἰς τοὺς ἄλλους κόσμους ἔχουσιν οἱ κάτοικοι τῶν στόμα. . . διότι τὰ φιλήματα! . . τὰ χεῖλη! . . .

Οὕτω παρήρχοντο αἱ ὥραι, αἱ ἡμέραι, αἱ ἐβδομαδες, οἱ μῆνες ἐν ἐνότητι στενῇ πάντων τῶν διαλογισμῶν τῶν, τῶν αἰσθήσεων, τῶν ἐντυπώσεων. Ὁ ἥλιος τοῦ Ἰουνίου ἔλαμπεν εἰς τὸ ἡλιοστάσιόν του, καὶ ἡ στιγμή τῆς ἀναχωρήσεως εἰς τὴν πατρίδα τῆς Ἰκλέας εἶχεν ἐπιστῇ. Κατὰ τὴν ὁρισθεῖσαν ἐποχὴν ἀπῆλθε μετὰ τοῦ πατρὸς της εἰς Χριστιανίαν.

Ὁ "Ἐλπιστος τὴν παρηκολούθησε μετὰ τινὰς ἡμέρας. Ὁ νεαρὸς ἐπιστήμων προϋτίθετο νὰ διατρέξῃ τὴν Νορβηγίαν μέχρι τοῦ φθινοπώρου καὶ νὰ ἐξακριβώσῃ αὐτόθι τὰς μελέτας, ὧν εἶχεν ἐπιληφθῇ κατὰ τὸ προηγουμένον ἔτος περὶ τοῦ βορείου σέλαος, μελέτας καὶ παρατηρήσεις λίαν ἐνδιαφερούσας αὐτόν, τὰς ὑποίας μόλις εἶχε προφθάσει ν' ἀρχίσῃ.

Ἡ διαμονὴ αὕτη ἐν Νορβηγίᾳ ὑπῆρξε συνείχεια τῶν ἡδυτάτων ὁνείρων. Ἡ ξανθὴ κόρη τοῦ Βορρά περιέβαλλε τὸν φίλον της δι' αἴγλης γοητείας διηνεκοῦς, ἥτις ἴσως θὰ τὸν ἔκαμνε νὰ λησμονήσῃ διὰ παντὸς τὰ θέλητρα τῆς ἐπιστήμης ἂν αὐτὴ ἢ ἰδίᾳ δὲν εἶχε, καθὰ εἶδομεν, κλίσιν ἀτομικὴν, ὁρεξίν ἀσθεστον πρὸς τὴν μάθησιν. Τὰ πειράματα, ἅτινα ὁ ἀκαταπόνητος ἐρευνητὴς εἶχεν ἐπιχειρήσει περὶ τοῦ ἀτμοσφαιρικοῦ ἠλεκτρισμοῦ τὴν ἐνδιέφερον ὅσον καὶ αὐτόν. Καὶ αὐτὴ ὡσαύτως ἠθέλησε νὰ μάθῃ τὴν φύσιν τῶν μυστηριωδῶν φλογῶν τοῦ βορείου σέλαος, αἵτινες τὴν ἐσπέραν πάλλονται εἰς τὰ ὕψη τῆς ἀτμοσφαίρας, ἐπεὶ δὲ ἡ σειρά τῶν ἐρευνῶν τοῦ Γεωργίου ἦγεν αὐτόν εἰς τὴν ἐπιθυμίαν ἀναβάσεως δι' ἀεροστάτου ὅπως προσεγγίσῃ καὶ παρατηρήσῃ τὸ φαινόμενον ἐν αὐτῇ τῇ πηγῇ του, καὶ αὐτὴ ἐπίσης ἠσθάνθη τὴν ἰδίαν ἐπιθυμίαν. Προσεπάθησε νὰ τὴν ἀποτρέψῃ, διότι τὰ ἀεροναυτικά ταῦτα πειράματα δὲν εἶνε ἀκίνδυνα. Ἀλλὰ μόνη ἡ ἰδέα τοῦ νὰ συμμερισθῇ τὸν κίνδυνον θὰ ἤρκει ὅπως τὴν καταστήσῃ κωφὴν εἰς τὰς ἰκεσίας τοῦ ἀγαπητοῦ της. Μετὰ μακροὺς διασταγμούς ὁ "Ἐλπιστος ἀπεφάσισε νὰ τὴν παραλάβῃ μετ' αὐτοῦ καὶ παρσκευάσεν εἰς τὸ Πανεπιστήμιον τῆς Χριστιανίας ἀνάβασιν δι' ἀεροστάτου κατὰ τὴν πρώτην νύκτα καθ' ἣν ἠθέλην ἀναφανῇ τὸ βόρειον σέλας.

Ε'.

Τὸ βόρειον σέλας.

Αἱ διαταραχαί τῆς μαγνητικῆς βελόνης εἶχον ἤδη ἀναγγεῖλει τὴν παρουσίαν τοῦ σέλαος πρὸ

τῆς δύσεως τοῦ ἡλίου καὶ εἶχεν ἤδη ἀρχίσει ἡ ἐξόγκωσις τοῦ ἀεροστάτου δι' ἀερίου ὑδρογόνου καθαροῦ, ὅτε πράγματι ἐφάνη εἰς τὸν οὐρανὸν πρὸς τὸ βόρειον μαγνητικὸν μέρος ὁ ἰδιᾶζων ἐκαῖνος χρυσοπράσινος διαφανὴς χρωματισμός, ὅστις εἶνε πάντοτε τὸ ἀσφαλὲς γνῶρισμα βορείου σέλαος. Μετὰ τινὰς ὥρας αἱ προπαρασκευαί ἐπερατώθησαν. Ἡ ἀτμοσφαῖρα ὁλοσχερῶς ἀπαλλαγείσα ἀπὸ παντὸς νέφους ἦτο διαυγεστάτη, τὰ ἄστρα ἐσπινθήριζον εἰς τοὺς οὐρανοὺς ἐν τῷ μέσῳ βαθείας σκοτίας νυκτὸς ἀσελήνου, μετρίαζομένης μόνον κατὰ τὸ βόρειον μέρος ὑπὸ φωτὸς ἱλαροῦ ἀνυψουμένου ἐν εἶδει τόξου ὑπεράνω ἀμαυροῦ τμήματος κύκλου, ἐξακοντίζοντος δὲ εἰς τὰ ὕψη τῆς ἀτμοσφαίρας γλώσσας ἐρυθρὰς καὶ ὑποπρασίνους, αἵτινες ἐφαίνοντο οἰνοὶ παλμοὶ ζωῆς ἀγνώστου. Ὁ πατὴρ τῆς Ἰκλέας, ὅστις παρίστατο κατὰ τὴν ἐξόγκωσιν τοῦ ἀεροστάτου, οὐδόλως ἐγίνωσκεν ὅτι ἡ θυγάτηρ του ἐμελλε καὶ αὐτὴ νὰ συναπέλθῃ· ἀλλὰ τὴν τελευταίαν στιγμήν ἡ νεάνις εἰσῆλθεν εἰς τὸ σκαφίδιον ὡς νὰ ἤθελε δῆθεν νὰ τὸ ἐπισκεφθῇ· ὁ "Ἐλπιστος ἐποίησε σημεῖόν τι καὶ τὸ ἀερόστατον ἀνυψώθη βραδέως, μεγαλοπρεπῶς ὑπεράνω τῆς πόλεως τῆς Χριστιανίας, ἥτις ἐφάνη φωτιζομένη ὑπὸ μυριάδων φῶτων κάτωθεν τῶν δύο ἐναερίων ταξιειδιωτῶν, σμικρυνομένη βαθμηδὸν καθόσον ἐβυθίζετο εἰς τὴν ζοφεράν σκοτίαν.

Μετ' ὀλίγον τὸ ἀερόστατον παραφερόμενον ὑπὸ ἀναβάσεως πλαγίας ἵπτατο ἄνωθεν ζοφερῶν πεδιάδων, αἱ δὲ ὠκισθεὶς λάμψεις ἐξηφανίσθησαν. Ὁ θόρυβος τῆς πόλεως εἶχε συγχρόνως ἀπομακρυνθῇ, σιγὴ δὲ βαθεῖα, ἡ ἀπόλυτος σιγὴ ἡ ἐπικρατούσα εἰς τὰ ὕψη περιεκάλυπτε τὸ ἐναερίον σκάφος. Συγκεινημένη ἐκ τῆς σιγῆς ταύτης τῆς ἀπαραβλήτου, ἴσως δὲ κυρίως καὶ ἐκ τοῦ πρωτοφανοῦς τῆς θέσεώς της ἡ Ἰκλέα συνωθεῖτο πρὸς τὸ στήθος τοῦ τολμηροῦ ἑραστοῦ της. Ἀνήρχοντο ταχέως. Τὸ βόρειον σέλας ἐφαίνετο κατερχόμενον καὶ ἐξετεινετο ὑπὸ τοὺς ἀστέρας ὡς κυματίζον ὕψος μα πορφυρόχρυσον, ἐφ' οὗ διατρέχουσιν ἠλεκτρικαὶ φρικιάσεις. Τῇ βοηθείᾳ μικρᾶς σφαίρας ἐκ κρυστάλλου ἐμπεριεχοῦσης λαμπυρίδας ὁ "Ἐλπιστος παρετῆρει τὰ ἐργαλεῖά του καὶ κατέγραφε τὰς ἐνδείξεις τῶν τὰς ἀναλογούσας πρὸς τοὺς βαθμούς τοῦ ὕψους εἰς ὃ ἀνήρχοντο. Τὸ ἀερόστατον ἐξηκολούθει ν' ἀνέρχεται. Ὅποια ἄμετρος χαρὰ διὰ τὸν ἐρευνητὴν! Μετ' ὀλίγα λεπτά ἐμελλε νὰ ὑψωθῇ μέχρι τῆς ἄκρας τοῦ βορείου σέλαος, ἐμελλε νὰ τύχῃ ἀπαντήσεως εἰς τὸ πρόβλημα περὶ τοῦ ὕψους τοῦ

Η ΑΝΟΙΞΙΣ
Εἰκὼν Σ. Βάγνερ.

σέλαος, εἰς μάτην προταθὲν παρὰ τῶσων φυσιο-
διφῶν καὶ πρὸ πάντων παρὰ τῶν προσφιλῶν του
διδασκάλων, τῶν δύο μεγάλων « ψυχολόγων καὶ
φιλοσόφων » Ἑρστέδ καὶ Ἀμπέρ.

Ἡ συγκίνησις τῆς Ἰκλέας εἶχε κατευνασθῇ.
« Φοβεῖσαι λοιπόν; τὴν ἡρώτησεν ὁ φίλος της.
Τὸ ἀερόστατον εἶνε ἀσφαλές. Δὲν ὑπάρχει κη-
θόλου φόβος δυστυχήματος. Τὸ πᾶν εἶνε ὑπολε-
λογισμένον. Θὰ κατέλθωμεν μετὰ μίαν ὥραν.
Δὲν ὑπάρχει οὔτε σκιά ἀνέμου.

— « Ὁχι, ἀπήντησεν ἡ νεᾶνις, ἐνῶ ἀνταύγεια
οὐράνιος τὴν ἐφώτιζε διὰ διαφανοῦς ροδίνης λάμ-
ψεως· ἀλλ' εἶνε τὸσον παράδοξον, τὸσον ὠραῖον,
τὸσον θεῖον! . . Εἶνε τὸσον μέγα δι' ἐμὲ τὴν τό-
σον μικράν! Πρὸς στιγμὴν ἐφρικίασα... Μοὶ φαί-
νεται ὅτι σὲ ἀγαπῶ περισσότερον παρὰ ποτέ.....

Καὶ περιβάλλουσα τὸν τράχηλόν του διὰ τῶν
βραχιόνων της τὸν ἡσπάσθη περιπαθῶς σφίγ-
γουσα αὐτόν, ἐπὶ μακρόν, ἀτελευτήτως.

Τὸ μονῆρες ἀερόστατον ἐταχέιδευεν ἐν σιγῇ

εἰς τὰ ἐναέρια ὕψη, σφαῖρα ἐξ αἰρίου διαφανῆς ἐμπεριεχομένη ἐντὸς λεπτοῦ περιβλήματος ἐκ μεταξῆς, τοῦ ὁποίου διεκρίνοντο ἐκ τοῦ σκαφιδίου αἱ κάθετοι ζῶναι αἱ συνενούμεναι παρὰ τὴν κορυφὴν μὲ τὸ κύκλον τῆς ἐπιστομίδος, ἐνῶ εἰς τὸ κατώτερον μέρος ἐφαίνετο εὐρὺ ἀνοιγμα διὰ τὴν ἀραιώσιν τοῦ αἰρίου. Ἡ ἀμυδρὰ λάμψις ἡ καταπίπτουσα ἐκ τῶν ἀστέρων, περὶ ἧς λαλεῖ ὁ Κορνήλιος, θὰ ἦρκει καὶ μόνη καὶ ἐν ἑλλείψει τῆς ἀνταυγείας τοῦ βορείου σέλκος, ὅπως καταστήσῃ εὐδιάκριτον τὸ σύνολον τοῦ ἀεροπόρου σκάφους. Τὸ σκαφίδιον τὸ κρεμάμενον ἐκ τοῦ δικτύου τοῦ περικαλύπτοντος τὴν μεταξίνην σφαῖραν ἦτο προσδεδεμένον δι' ὀκτὼ σχοινίω, στερεῶν συνερραμμένων ἐντὸς τῆς καλάθου καὶ διερχομένων ὑπὸ τοὺς πόδας τῶν ἀεροναυτῶν. Ἡ σιγὴ ἦτο βαθεῖα, σοβαρὰ· θὰ ἐδύνατό τις ν' ἀκούσῃ τοὺς παλμούς τῆς καρδίας των. Καὶ οἱ τελευταῖοι κρότοι τῆς γῆς εἶχον ἐξαφανισθῇ. Ἐταξίδευον εἰς ὕψος πέντε χιλιάδων μέτρων μετὰ ταχύτητος ἀγνώστου, καθότι ὁ ὑψηλότερον πνέων ἄνεμος παρέφερε τὸ ἐναέριον σκάφος χωρὶς νὰ αἰσθανθῶσι τὴν ἐλαχίστην πνοὴν οἱ ἐν τῷ σκαφιδίῳ, ἀφοῦ τὸ ἀερόστατον ἦτο βεθυημένον εἰς τὸν κινούμενον ἀέρα ὡς ἀπλοῦν μόριον, σχετικῶς ἀκίνητον ἐντὸς τοῦ παραφέροντος αὐτὸ βέβηματος. Μόνοι κάτοικοι τῶν ὑπερτάτων ἐκείνων χωρῶν οἱ δύο ἡμέτεροι ταξιδιωταὶ ἐνετρύφων εἰς τὴν ἀπόλαυσιν τῆς ἄκρας εὐδαιμονίας, ἣν οἱ ἀεροναῦται γινώσκουσιν ἀφοῦ ἀναπνεύσωσι τὸν ζωηρὸν καὶ ἐλαφρὸν ἐκείνον ἀέρα, ἀφοῦ ἀρθῶσι ὑπεράνω τῶν ταπεινῶν χωρῶν καὶ λησμονήσωσιν ἐν τῇ σιγῇ ἐκείνῃ τοῦ ὑπεργηίνου διαστήματος πᾶσαν χυδαιότητα τῆς ἐπιγείου ζωῆς· ὑπὲρ πάντας δὲ τοὺς προηγηθέντας ἐξετίμων αὐτοὶ καὶ συνησθάνοντο τὸ θέλημα τῆς ἐξαίρετικῆς των θέσεως, διπλασιάζοντες, δεκαπλασιάζοντες αὐτὸ διὰ τοῦ αἰσθήματος τῆς ἰδίας αὐτῶν εὐδαιμονίας. Ἐλαλουν ταπεινῇ τῇ φωνῇ, ὡς νὰ ἐφοβοῦντο μὴ ἀκουσθῶσιν ὑπὸ τῶν ἀγγέλων καὶ ἰδῶσιν ἐξαφανιζομένην τὴν μαγικὴν γοητείαν, ἣτις ἐκράτει αὐτοὺς μετεώρους πλησίον τοῦ οὐρανοῦ... Ἐνίοτε αἰφνίδιου λάμψις, ἀκτῖνες τοῦ βορείου σέλκος ἐφθάνον μέχρις αὐτῶν, ἔπειτα τὸ πᾶν ἐβυθίζετο πάλιν εἰς σκοτίαν ζοφερώτεραν καὶ μαλλον ἀνεξερεύνητον.

Ἐταξίδευον οὕτω ἐν τῇ ἀστροφεγγεῖ των βέμβῃ, ὅτε κρότος τις αἰφνίδιος ἐφθασεν εἰς τὰ ὠτά των ὡς ὑπόκοφος συριγμός. Ἠκροάσθησαν ἐκυσαν πρὸς τὰ κάτω τοῦ σκαφιδίου ἔτειναν τὸ σῶς. Ὁ κρότος αὐτὸς δὲν προήρχετο ἐκ τῆς γῆς· Μήπως ἦτο ἡλεκτρικὸς ψιθυρὸς τοῦ βορείου σέλκος; Μήπως ἦτο μαγνητικὴ τις θύελλα εἰς τὰ ὕψη; Ἀστραπαὶ ἐφάνοντο προσερχόμεναι ἐκ τοῦ βάθους τοῦ ἀχανοῦς, περικαλύπτουσαι αὐτοὺς καὶ ἐξαφανιζόμεναι. Ἠκροάσθησαν ἐναγωνίως.

Ὁ κρότος ἦτο πλησίον αὐτῶν... Προήρχετο ἐκ τοῦ αἰρίου διαφεύγοντος ἐκ τοῦ ἀεροστάτου...

Εἶτε διότι ἡ ἐπιστομὴ εἶχεν ἀνοιχθῇ ἀφ' ἐαυτῆς, εἶτε διότι μὲ τὰ κινήματά των εἶχον σύρει βιαίως τὸ σχοινίον, τὸ αἰερίον διέφευγεν.

Ὁ Ἑλπιστος ἐνωρὶς ἐνόησε τὴν αἰτίαν τοῦ ἀνησυχητικοῦ ἐκείνου κρότου, ἀλλὰ τὴν ἐνόησε μετὰ τρόμου, διότι ἦτο ἀδύνατον νὰ κλεισθῇ ἡ ἐπιστομὴ. Παρετήρησε τὸ βαρόμετρον, τὸ ὁποῖον ἤρχισε πάλιν ν' ἀνέρχεται βραδέως. Ὡστε τὸ ἀερόστατον κατήρχετο ἤδη. Καὶ ἡ πτώσις ἡ κατ' ἀρχὰς βραδεῖα ἀλλ' ἄφρευτος ἐμελλε νὰ γείνη ταχύτερα κατὰ μαθηματικὴν ἀναλογίαν. Ἐπισκοπῶν τὴν ὑπ' αὐτὸν ἔκτασιν εἶδε τὰς φλόγας τοῦ βορείου σέλκος ἀντανakλωμένας εἰς τὸ διαυγὲς κάτοπτρον ἀπεράντου λίμνης.

Τὸ ἀερόστατον κατήρχετο μετὰ ταχύτητος καὶ ἀπέιχε μόνον τρισχίλια μέτρα ἀπὸ τοῦ ἐδάφους. Διατηρῶν κατὰ τὸ φαινόμενον πᾶσαν αὐτοῦ τὴν ἀταραξίαν, ἀλλ' ὅμως μὴ πλανώμενος ποσῶς ὡς πρὸς τὴν ἐπικειμένην καταστροφὴν ὁ ἀτυχὲς ἀεροναῦτης ἐρρίψεν ἀλληλοδιαδόχως κάτω τοὺς δύο ἀπομένοντας σάκκους τοῦ ἔρματος, τὰ σκεπάσματα, τὰ ἐργαλεῖα, τὴν ἄγκυραν καὶ ἐκένωσε τὸ σκαφίδιον· πλὴν ἡ ἀνεπαρκὴς αὕτη ἐλάφρυνσις εἰς ἄλλο τι δὲν ἐχρησίμευσε εἰμὴ νὰ ἀναχαιτίσῃ πρὸς στιγμὴν τὴν κεκτημένην ταχύτητα. Κατερχόμενον ἢ μᾶλλον πίπτον νῦν μετὰ ταχύτητος ἀνηκούστου τὸ ἀερόστατον ἐφθασε τάχιστα εἰς τινὰς ἐκατοντάδας μέτρων μόνον ὑπεράνω τῆς λίμνης. Σφοδρὸς ἄνεμος ἤρχισε νὰ πνέῃ κάτωθεν καὶ ἀνωθεν καὶ νὰ συρίζῃ παρὰ τὰ ὠτά των.

Τὸ ἀερόστατον περιεδινήθη περὶ ἑαυτὸ ὥσει παραφερόμενον ὑπὸ σίφωνος. Αἰφνης ὁ Γεώργιος Ἑλπιστος ἤσθάνθη βίαιον ἐναγκαλισμὸν καὶ μακρὸν φίλημα ἐπὶ τῶν χειλέων: « Διδάσκαλέ μου, Θεέ μου, Σύμπαν μου, σέ ἀγαπῶ! » ἀνέκραζεν ἡ νεᾶνις. Καὶ παραμερίζουσα δύο σχοινία ἐκρημνίσθη εἰς τὸ ἀχανές.

Τὸ ἀερόστατον ἐλαφρῶθ' ἐνανυψώθη πάλιν ὡς βέλος. Ὁ Ἑλπιστος εἶχε σωθῇ.

Ἡ πτώσις τοῦ σώματος τῆς Ἰκλέας ἐντὸς τοῦ βαθέος ὕδατος τῆς λίμνης παρήγαγε κρότον ὑπόκωφον, παράδοξον, τρομακτικὸν ἐν τῷ μέσῳ τῆς νυκτερινῆς σιγῆς. Παράφρων ἐκ τῆς ὀδύνης καὶ τῆς ἀπελπισίας, αἰσθανόμενος τὰς τρίχας ἀνορθουμένας ἐπὶ τοῦ κρανίου του, ἀνοίγων τοὺς ὀφθαλμούς καὶ μηδὲν βλέπων, παραφερόμενος ὑπὸ τοῦ ἀεροστάτου εἰς ὕψος μεγαλείτερον τῶν χιλίων μέτρων ἐκρεμασθῇ ἐπὶ τοῦ σχοινίου τῆς ἐπιστομίδος μὲ τὴν ἐλπίδα νὰ ἐπαναπέσῃ ἐπὶ τὸ σημεῖον τοῦ δυστυχήματος· ἀλλὰ τὸ σχοινίον δὲν ἐκινήθη. Ἀνεζήτησεν, ἐψαυσεν ἐπὶ ματαίῳ. Ἡ χεὶρ του συνήντησεν τὸν πέπλον τῆς ἀγαπητῆς του, ὅστις εἶχεν ἀπομείνῃ κρεμασμένος εἰς ἐν τῶν

σχοινίων, ἐλαφρὸν πέπλον ἡρωματισμένον, ἀποπνέοντα ἀκόμη τὴν μεθυστικὴν εὐωδίαν τῆς ὥραιας συντροφίου του. Παρατήρησε καλῶς τὰ σχοινία· ἐνόμισεν ὅτι ἀνεῦρε τὸν τύπον τῶν μικρῶν συνεσπασμένων χειρῶν τῆς, καὶ ἐπιθέτων τὰς χεῖράς του εἰς τὴν θέσιν, ἔνθα πρό τινων στιγμῶν ἡ Ἰκλέα εἶχεν ἐπιθέσει τὰς ἰδικας τῆς ἐπήδησεν.

Πρὸς στιγμὴν ὁ ποῦς του ἔμεινε περιπεπλεγμένος εἰς ἓν τῶν σχοινίων· ἄλλ' ἔσχε τὴν δύναμιν νὰ τὸν ἀπαλλάξῃ καὶ ἔπεσεν εἰς τὸ κενὸν περιστρεφόμενος.

Ἠλοῖον ἀλιευτικόν, ὅπερ εἶχε παραστῇ εἰς τὸ τέλος τοῦ δράματος, ἀναπέτασεν πάντα τὰ ἱστία διευθυνθὲν πρὸς τὸ μέρος τῆς λίμνης ἔνθα ἡ νεᾶνις εἶχε κρημνισθῇ καὶ κατῴρθωσε νὰ τὴν ἀνέυρῃ καὶ νὰ τὴν ἀνασύρῃ. Δὲν ἦτο νεκρά· ἀλλὰ πᾶσαι αἱ ἐπιδαφιλευθεῖσαι αὐτῇ περιποιήσεις δὲν ἴσχυσαν ν' ἀποτρέψωσι τὸν πυρετόν, ὅστις κατέλαβεν αὐτήν. Οἱ ἀλιεῖς ἔφθασαν τὴν πρωΐαν εἰς μικρὸν λιμένα παρὰ τὰς ὄχθας τῆς λίμνης καὶ τὴν μετεκόμισαν εἰς τὴν πενιχρὰν καλύβην τῶν ἀναίσθητον. «Γεώργιε! ἔλεγεν ἀνοίγουσα τοὺς ὀφθαλμούς, Γεώργιε!» καὶ τίποτε ἄλλο. Τὴν ἐπαύριον ἤκουσε τὸν κῶδωνα τοῦ χωρίου σημαίνοντα πενθίμως. Εἶχον ἀνεῦρει τὸ πτώμα του ἐν καταστάσει ἀμόρφου μάξης εἰς μικρὰν ἀπόστασιν ἀπὸ τοῦ παραλίου· ἡ πτώσις του ἐξ ὕψους πλέον τῶν χιλίων μέτρων εἶχεν ἀρχίσαι ἄνωθεν τῆς λίμνης, ἀλλὰ τὸ σώμα διατηροῦν τὴν ὀριζόντιον ταχύτητα τὴν κεκτημένην ἐκ τοῦ ἀερόστατου δὲν ἔπεσε καθέτως· κατῆλθε πλαγίως ὥς νὰ ὠλισθήσῃ διὰ τοῦ μήκους σύρματος ἀκολουθοῦντος τὸ ἀερόστατον κατὰ τὴν πορείαν του καὶ ἔπεσεν ὡς μαζὰ κρημνισμένη ἐκ τοῦ οὐρανοῦ εἰς τινὰ λειμῶνα κείμενον παρὰ τὰς ὄχθας τῆς λίμνης, ἀπετυπώθη βαθέως εἰς τὸ ἔδαφος καὶ ἀνεπῆδησεν μέχρις ὕψους ἑνὸς μέτρου ἀπὸ τοῦ μέρους ὅπου ἔπεσεν. Ἀλλὰ καὶ τὰ ὅσῃα του αὐτὰ εἶχον συντριβῇ εἰς κόριν, ὁ δὲ ἐγκέφαλος εἶχεν ἐκχυθῇ ἀπὸ τοῦ κρανίου. Μόλις εἶχε σκεπασθῇ ὁ τάφος του, ὅτε ἐδέησε νὰ σκαφῇ παραπλευρῶς καὶ ὁ τῆς Ἰκλέας, ἥτις ἐξέπνευσεν ἐπαναλαμβάνουσα μὲ φωνὴν ἐτοιμόσβεστον: «Γεώργιε! Γεώργιε!»

Μία κοινὴ πλὰξ καλύπτει τοὺς δύο τάφους καὶ ἡ αὐτὴ ἰτέα ἐπεκτείνει τὴν σκιάν της ἐπὶ τοῦ ὕπνου των. Καὶ σήμερον ἀκόμη οἱ παρόχθιοι κάτοικοι τῆς ὥραιας λίμνης Τυριφόρδεν διασώζουσιν ἐν τῇ ψυχῇ των τὴν μελαγχολικὴν ἀναμνησιν τοῦ δυστυχήματος, καταστάντος σχεδὸν παροιμιώδους καὶ ὀσάκις δεικνύουσι τὸν ἐπιτύμβιον λίθον εἰς τὸν ταξιδιῶτην πάντοτε συνοδεύει τὴν ἀναμνησιν των ἡ λύπη ὥσει ἐπὶ τῇ ἐξαφανίσει γλυκεὸς ὄνειρου.

Σ.

Ἡ αἰωνία πρόοδος.

Αἱ ἡμέραι, αἱ ἐβδομάδες, οἱ μῆνες, αἱ ὥραι τοῦ ἔτους, οἱ ἐνιαυτοί, παρέρχονται ἐπὶ τοῦ πλανήτου μας, ἀναμφιβόλως δὲ καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων. Πλέον ἢ εἰκοσάκις ἤδη ἡ Γῆ ἐξετέλεσε τὴν ἐνιαύσιον αὐτῆς περιστροφὴν περὶ τὸν Ἥλιον, ἀφ' ἧς ἡμέρας τὸ πεπωμένον ἐσφράγισε τοσοῦτον τραγικῶς τὴν βίβλον, ἐν ᾗ οἱ δύο νεαροί μου φίλοι ἀνεγίνωσκον ἀπὸ ἑνὸς μόλις ἔτους καὶ ὀλιγώτερον ἢ εὐδαιμονία των ὑπῆρξε ταχεῖα· ἡ πρωΐα των παρήλθε ὡς ἡώς. Τοὺς εἶχον ἂν οὐχὶ λησμονήσει*) τοῦλάχιστον χάσει ἀπ' ἐμπρός μου, ὅτε μόλις πρὸ ὀλίγου εἰς πείραμά τι ὑπνωτισμοῦ γενόμενον ἐν Νανσῷ, ἔνθα διέτριψα ἐπὶ τινὰς ἡμέρας διευθυνόμενος εἰς τὰ Βόσγια, ἔτυχε νὰ ἐρωτήσω ἓνα ὑπνωτιζόμενον δι' οὗ οἱ πειραματισταὶ τῆς Ἀκαδημίας τοῦ Στανισλάου εἶχον ἐπιτύχει τινὰ τῶν μάλλον καταπληκτικῶν ἀποτελεσμάτων ἐξ ὧν ὁ ἐπιστημονικὸς τύπος ἀπὸ τινος χρόνου ποιεῖται ἡμῖν λόγον. Δὲν ἐνθυμούμαι πλέον πῶς συνέβη ὥστε ἡ μεταξὺ αὐτοῦ καὶ ἐμοῦ συνδιάλεξις νὰ περιέσῃ εἰς τὸ ζήτημα περὶ τοῦ πλανήτου Ἀρεως.

Ἀφοῦ μοὶ περιέγραψε παρθαλάσσιόν τινα χώραν κειμένην παρὰ θάλασσαν γνωστήν εἰς τοὺς ἀστρόνομους ὑπὸ τὸ ὄνομα «Θάλασσα τῆς Κλεψύδρας» καὶ μίαν νῆσον μονήρην ὑψουμένην εἰς τὸ μέσον τοῦ Ὠκεανοῦ ἐκείνου, ἀφοῦ μοὶ περιέγραψε τὰς γραφικὰς τοποθεσίας καὶ τὴν ἐρυθρὰν βλάστησιν τὴν κοσμοῦσαν αὐτὰ τὰ παράλια, τοὺς ἀπορρώγας βράχους τοὺς μαστίζομένους ὑπὸ τῶν κυμάτων καὶ τὰς ἀμυώδεις ἀκτὰς ἔνθα θνήσκει ἡ Θάλασσα, ὁ ὑπνωτιζόμενος, ὅστις ἦτο ἐκτάκτου ὑπερευαίσθησις ὡχρίασε διὰ μιᾶς καὶ ἔφερε τὴν χεῖρα εἰς τὸ μέτωπον· οἱ ὀφθαλμοὶ του ἐκλείσθησαν, αἱ ὀφρὺς του προσήγγισαν πρὸς ἀλλήλας· ἐφάνητο θέλων νὰ συλλάβῃ ἰδέαν δραπέτιδα, ἥτις ἀπεδίδρασκεν ἐπιμόνως. «Ἰδέ! ἀνέκραξεν ὁ δόκτωρ Β... τοποθετούμενος πρὸ αὐτοῦ ὡς διαταγὴ ἀμετάκλητος. Ἰδέ! τὸ θέλω.

*) Ὑπάρχουσιν ἐνίστη συμπτώσεις παρόμοιοι. Τὴν ἡμέραν καθ' ἣν ὁ Ἑλπιστος ἐπεχείρησε τὴν ἀνάβασιν, ἥτις ἐμελλε ν' ἀποβῇ αὐτῷ ὀλεθρία, ἐγίνωσκον ὅτι εἶχεν ἀνυψωθῇ εἰς τὸν ἀέρα ἐκ τῆς ἐκτάκτου ταραχῆς τῆς μαγνητικῆς βελόνης, ἥτις ἐν Παρίσις, ἔνθα εὐρισκόμην, ἀνήγγελλε τὴν ἐμφάνισιν ζωηροῦ βορείου σέλαος, τὸσον ἐναγωνίως προσδοκώμενου παρ' αὐτοῦ διὰ τὸ ἐναερίον ἐκεῖνο ταξείδιον. Γνωστὸν εἶνε ὅτι τὸ βορείον σέλας ἀναγγέλλεται καὶ μακρὰν διὰ τῶν μαγνητικῶν διαταράξεων. Ἐκεῖνο ὅμως τὸ ὅποιον ἰδίως με ἐξέπληξε καὶ τοῦ ὁποίου δὲν ἀνέυρην τὴν ἐξήγησιν εἶνε ὅτι κατ' αὐτὴν ἐκείνην τὴν ὥραν τοῦ δυστυχήματος ἡσθάνην ἀόριστον ἀδιαθεσίαν, κατόπιν δὲ εἶδος τι προαισθήματος ὅτι δυστύχημά τι συνέβη αὐτῷ. Τὸ τηλεγράφημα δι' οὗ μοὶ ἀνηγγέλθη ὁ ἀνατόμος του μ' εὔρε σχεδὸν προητομασμένον εἰς τὸ ἄκουσμα.

[Μετάφρασις X.]

*Ἐστὶ συνέχεια